

INHOUD

1	<i>Joke van Mierlo-van Kuipers</i>	Naar de stal	7
2	<i>J. W. Dijkema-Jansen</i>	Jorientjes bange avontuur	8
3	<i>Jo Kalmijn-Spienburg</i>	Komt Gij voor ons?	21
4	<i>Miep van Rooijen</i>	Een merkwaardig kerstfeest	22
5	<i>Hans Bouma</i>	Niet de vorsten niet de heersers	32
6	<i>G. van Heerde</i>	Wie het Kindeke liefheeft	33
7	<i>Rein Klazes</i>	Kerstbede	43
8	<i>Joke van Mierlo-van Kuipers</i>	Rafa danst	45
9	<i>Miep van Rooijen</i>	Kind en kerstkind	51
10	<i>P. de Zeeuw J.G.zn.</i>	Kerstfeest in de bergen	52
11	<i>Hans Bouma</i>	De hemel raakt de aarde aan	72
12	<i>Jo Kalmijn-Spienburg</i>	De boodschap van het kerstengeltje	73
13	<i>Miep van Rooijen</i>	De Koningsster	76
14	<i>W. J. Diesel-Harms</i>	Verdwaald op kerstavond	77
15	<i>Gabriël Smit</i>	Ik zing u van de herder Jan	91
16	<i>Martha Marijs-Visser</i>	Oliebollen en sinaasappels	93
7	<i>H. J. W. Modderman</i>	De kerstboomkaarsjes	115

JOKE VAN MIERLO-VAN KUIPERS

NAAR DE STAL

Nu lopen de voeten zo stil en zo zacht
op 't paadje naar Bethlehems stal in de nacht:
een kindeke is er geboren.

Een engel heeft 't zelf aan de herders gezegd,
de moeder heeft 't zacht in een kribje gelegd.
Wij mogen zijn slaap niet verstoren.

De schapen gaan mee en de deur staat al aan.
Kom kind'ren, wij zullen de stal binnen gaan:
wij kijken met heel blijde ogen.

Wij vouwen de handen eerbiedig tezaam
en noemen Hem Jezus, want dat is de naam
van 't kindje van God uit de Hoge.

Wij brengen het kindje geen zilver of goud:
wij geven een hart dat al jong van Hem houdt.
Wij brengen Hem liefde en vreugde.

Als wij iets voor anderen hebben gedaan,
dan ziet ons dit kindje zo vriendelijk aan
en zegt, dat het Hem zo verheugde.

JO KALMIJN-SPIERENBURG

KOMT GIJ VOOR ONS?

Kindje, dat klein in een kribbetje ligt,
hulp'loos en zwak met de oogjes stijf dicht,
Kindje, geboren bij 't vee in een stal,
toch zijt Ge koning van 't grote heelal.

Wij, die vol eerbied om 't kribbetje staan,
weten, Gij komt bij Gods eng'len vandaan,
recht uit Zijn hemel vol zonneshijn
om hier bij ons in de wereld te zijn.

Om ons te brengen een licht in de nacht,
Kindje, Gij hoort ons, al fluist'ren we zacht:
Komt Gij voor óns in een wereld vol kou?
Dank voor Uw liefde en dank voor Uw trouw . . .

MIEP VAN ROOIJEN

EEN MERKWAARDIG KERSTFEEST

„Wat een lange rij,” zuchtte Joke, terwijl zij met haar wagentje vol boodschappen in de winkel achteraan schoof om te wachten tot ze bij de kassa aan de beurt was. Moeder haalde vlug nog de laatste boodschappen terwijl Hans, haar broertje met een pak hagelslag kwam aandraven, dat zij hem gevraagd had te halen. „Zo,” zei moeder, „nu hoop ik maar dat we niets meer hebben vergeten voor die drukke feestdagen.”

„Mam,” zei Joke, „zullen we zo’n grote tulband kopen?” En ze wees naar een tafel vol met dat lekkers. „Niets daarvan, ’t is nu genoeg,” zei moeder. „Bovendien ligt er bakmeel, rozijnen en van alles in jouw wagentje, waarvan we straks zelf een heerlijke tulband gaan bakken, en jij mag mij daarbij helpen.”

Dat kon Joke niet goed begrijpen. Die tulbanden zagen er zó mooi uit en ze waren in glanzend papier verpakt met nog zo’n leuk kersttakje er bovenop. Wat maakte dat nou nog uit als je toch al zoveel had gekocht?

Maar ja, als moeder eenmaal nee had gezegd, dan zou ze ’t heus niet doen ook. Bovendien bedacht Joke, dat moeder helpen met bakken in de keuken ook wel leuk was. Het wachten voor de kassa duurde deze keer wel extra lang, want alle mensen hadden zoveel inkopen gedaan.

Terwijl moeder al dat gedoe aanzag, dacht ze ineens terug aan de tijd waarin al dat eten niet zomaar te koop was in ons land, omdat er oorlog was.

De kinderen vonden het zo vanzelfsprekend dat je zo’n

boodschappenwagentje maar even vol kon laden met alles wat je maar wilde kopen. Tegelijk nam ze zich voor om de kinderen eens het verhaal te vertellen over een kerstfeest uit die tijd, dat ze nooit kon vergeten en waar ze elk jaar vooral met de kerstdagen aan moest denken.

Ja hoor, eindelijk waren ze aan de beurt en kon alles in de tassen gepakt worden. Met z'n drieën sjouwden ze de hele voorraad vlug naar huis, waar moeder alles op z'n plaats zette.

Nadat ze eerst nog een kopje thee hadden gedronken met een lekker koekje erbij, zei moeder: „Kom, we gaan meteen aan het bakken. Help je mee Joke?” Dat wilde ze wel, maar Hans wilde óók helpen, en dat ging niet vond moeder. „Kijk jij maar goed hoe we dat doen en dan ben jij de volgende keer aan de beurt. Over een week moeten we toch ook al weer oliebollen bakken. Straks mag jij de beslagkom uitlikken. Dat vind je toch altijd zo lekker?”

En terwijl moeder het beslag roerde, mocht Joke steeds wat in de kom gooien. Eerst boter, dan suiker, eieren, meel, melk en vooral niet te vergeten die lekkere krentjes en rozijnen, terwijl er tot slot nog amandelspijs doorheen ging. Daarvan mochten ze allebei een stukje proeven, en dat was heerlijk! Alles ging in de tulbandvorm en toen de warme oven in.

En nu maar afwachten of hij mooi zou lukken. Toch wel spannend, vonden de kinderen.

„Kom,” zei moeder, „dat duurt zeker nog wel een uur voor die klaar is. We gaan gezellig nog wat thee drinken, en omdat het al zo vroeg donker wordt, mogen terwijl de lichtjes van de kerstboom vast aan. Dan heb ik ook nog wel even tijd om jullie een kerstverhaal te vertellen.”

„Hoi, hoi!” juichten ze allebei en renden de kamer vast in. O, wat was die boom toch prachtig versierd. Vooral toen de lichtjes aangingen, glinsterde alles zo mooi.

„Het kerstfeest waarvan ik jullie zal vertellen,” zei moeder, „was in 1944 en toen was er in ons land al meer dan vier jaar oorlog.

Nu zie je op de televisie wel eens iets van oorlog in verre landen, en je weet wel dat er dan altijd heel erge en nare dingen gebeuren. Ook heb je wel eens van die heel magere kinderen gezien, van wie er zelfs een heleboel dood gaan omdat er helemaal niets meer voor ze te eten is.

Zo was het toen hier in ons land ook. Door die oorlog was er voor veel mensen geen eten meer. Sommigen gingen zelfs lopend een verre tocht maken om te proberen voor zich en hun kinderen nog wat eten te pakken te krijgen. Dan trokken ze langs boerderijen, en heel veel vriendelijke boeren hebben erg hun best gedaan om zoveel mogelijk mensen aan wat eten te helpen.

Er was géén elektrisch licht meer in de huizen, dus konden er bij dat kerstfeest ook geen lichtjes in de kerstboom branden.

Dat was eigenlijk niet zo erg, want . . . er waren zelfs geen kerstbomen meer. Als de mensen maar iets van hout te pakken kregen, dan gebruikten ze dat om in de kachel te stoken om zo nog een beetje warmte te krijgen. Een heleboel vaders waren in die tijd ook niet thuis. Dat was te gevaarlijk, want als de vreemde soldaten die toen in ons land waren hen zouden vinden of op straat zien, dan werden ze naar een ander land meegenomen om daar te gaan werken, en dat wilden ze liever niet.

Toch zou het weer kerstfeest worden en de mensen wilden het vieren, ook al was er niet zoveel blijdschap in de meeste huizen.

De zondag vóór het kerstfeest stoven alle zondagsschoolkinderen opgewonden naar buiten. Ze riepen en joelden door elkaar.

Zó uitbundig gedroegen ze zich anders nooit als ze de kerk uitkwamen.

Die kerk, waar ze elke zondag samen kwamen, was de oude Wilhelminakerk in Den Haag. Nu ja, zó oud was die kerk nu ook weer niet; er waren er in de stad, die véél ouder waren. Maar de kinderen wisten niet beter of die kerk had daar altijd al gestaan.

Toen de tram nog langs de kerk reed, hadden de grote jongens een ondeugend, maar ook heel gevaarlijk spel bedacht als ze moesten wachten totdat de zondagsschool begon. Ze legden dan hun centen en stuivers, die ze voor de collecte hadden meegekregen, op de tramrails en als er weer een tram voorbij kwam, dan denderde die alle muntjes plat. Zo kwamen er heel wat platte geldstukjes later uit de collectezak te voorschijn. Maar in dat jaar van de oorlog reden er ook al geen trams meer door de straten van onze steden. Weet je waarom de kinderen die zondag zo uitgelaten uit de kerk kwamen gestoven?

Wel, de volgende week zouden ze het kerstfeest vieren en dan mochten ook de vaders, moeders, oma's en opa's komen en ook andere mensen die erbij wilden zijn, zoveel als er maar in de kerk konden. Dat was altijd het mooiste feest van het jaar, en dan vertelde de oude dominee Den Hertog aan de kinderen in „zijn” kerk zèlf de kerstgeschiedenis van het kindje Jezus in de stal in Bethlehem, van de komst van de herders en het zingen van de engelen. Dat kon hij zó prachtig, dat alle kinderen ademloos luisterden, alsof ze die overbekende geschiedenis van het kind in de kribbe nog nooit hadden gehoord.

Deze laatste zondag vóór het feest moesten alle kinderen, de kleintjes en de groten, samen oefenen met het grote kerkorgel erbij. In die tijd waren er wel ongeveer driehonderd kinderen op de zondagsschool. Eén lied, dat erg moeilijk was

moesten ze steeds weer over doen, net zo lang tot het helemaal goed klonk. Toen pas mochten ze naar huis, maar vóór de meester het dankgebed uitsprak, had hij iets heel vreemds gezegd: „Volgende week, als jullie hierheen komen om het kerstfeest te vieren, dan mogen jullie allemaal een bord en een lepel meebrengen. Onze dominee heeft dan voor jullie een fijne verrassing!”

Een bord en een lepel meebrengen . . . ? Eerst moesten ze er een beetje om lachen en toen praatten ze ineens allemaal door elkaar. „Waarvoor meneer?” „Krijgen we dan eten meneer?”

Deze lachte alleen maar wat en had verder niets willen verklappen. Het bleef een verrassing.

En eindelijk was het zover. De kinderen popelden om naar de kerk te mogen gaan. Daar kwamen ze aan van alle kanten, elk met een bord en een lepel.

Sommigen konden het niet laten om baldadig te zijn en gaven een luidruchtig concert met de lepel op hun bord, zodat de mensen uit de buurt voor de ramen keken, wat daar toch wel aan de hand zou zijn.

Er kwamen heel veel mensen mee. De meeste moeders waren er ook bij, maar de vaders natuurlijk niet. Dat was voor hen te gevaarlijk, want ze konden ontdekt worden door de soldaten. Zij waren wat we toen noemden „ondergedoken”. Je zult wel denken: „Wat een ongezellig kerstfeest. Geen vaders, geen kerstboom, geen lichtjes . . .” Maar toch ging wel haast ieder met een blij gezicht naar het feest toe.

Alle kinderen moesten op hun plaats gaan zitten en bord en lepel onder hun bank zetten. „Maar,” zei de dominee, „pas op dat je er niet tegen schopt, want er mag geen lawaai zijn als we zingen, bidden en luisteren op dit mooie kerstfeest. En als jullie heel erg je best hebben gedaan, dan komt er aan het eind van dit feest ècht iets lekkers op je bord.”